

Halászsati Lapok

A Magyar
Mezőgazdaság
melléklete

XI. évfolyam

2010/
május

A Haltermelők Országos Szövetsége és TermékTanácsa
információs és marketing hírlevele

SZERKESZTI: Szerkesztő Bizottság • FELELŐS SZERKESZTŐ: Hajtun György

Hogy állunk a sakktáblán?

A múlt hónapban, április 8-án zajlott Rétimajorban egy újabb víziállat-egészségőr tanfolyam. A házigazda Lévai Ferenc, a Haltermosz társelnöke, az Aranypony Zrt. elnök-vezérigazgatója örömmel „söpörte be” a tanfolyam rendezéséért kapott dicséreteket. Több résztvevő hangsúlyozta ugyanis, hogy szükség van az ilyen szakmai fórumokra, mert ezekkel is erősíthető a halászok kicsi, de egyre inkább széthúzó közössége. Nem véletlen, hogy a társelnök is arról beszélt, hogy ha nem fogunk össze, akkor a jövő nem sok jót és szépet tartogat a magyar halászság számára.

• Társelnök úr, milyen tavasz várható?

– Az látszik, hogy a halászok helyzete egyre nehezebb. Ennek oka, hogy a hazai piac nem európai módon működik. Két fontos feladatot fogalmaznék meg. Az egyik: három-négy éven belül meg kell tanulnunk európai módon, haltermelői szövetségben gondolkodni és cselekedni. Ez alatt nem a Haltermoszt értem elsősorban, hanem azt a termelői összefogást, amely átfogja az ágazat nagyobb hányadát a piactól az eszközbeszerzésen keresztül az ivadékok tervezett előállításáig. A kilátásaink enélkül ugyanis csekélyek, nem túlzottan rózsásak. A másik: természetesen hinni kell abban, hogy gyorsan és látványosan jobbra fordul az életünk, bár erre meglehetősen kevés az esély. Azt kell megvizsgálnunk, hogy mi hat a piacunkra, és hogyan állunk a haltermeléssel.

• Mi van hatással a piacra és hogyan állunk a haltermeléssel?

– Jelentem, a haltermeléssel nincs problémánk. Amíg termelni kell, nagyon is a topon vagyunk. És ez igaz az egész mezőgazdaságra. Ellenben a vertikumban nagy problémák vannak. Ha a halászsati ágazat nem tanul meg a kapitalizmus sakktábláján játszani – márpedig egyre inkább úgy tűnik, hogy nem csak mi nem tanulunk meg játszani, hanem mások sem –, akkor leépülünk. Amilyen ügyesen kitanultuk a szocializmus sakktábláján a játé-

Lévai Ferenc társelnök

kot, úgy egyre több mattot kapunk ezen a hatvannégy mezőn. Az csupán kiemelt szerencse, hogy a halászsati ágazat eddig viszonylag megúsza a nagy vereséget. A gyalogokat lassan elveszítjük, hiszen a piacainkra korlátlanul özönlik be a hal, bárki bárhonnan behozhatja a maga veszélyeivel együtt. Viszont arra is képtelenek vagyunk, hogy hárman, huszonhárman, ne adj' Isten százharman összefogjunk. Ha az ágazat nem alakítja meg azt a kereskedőházat, amit már harminc éve is kitaláltunk, akkor rendre elveszítjük

Tartalom:

Víz nélkül nincs élet..... 3

Tiszasülyön megoldották
a szerveztrágyaszórást..... 4

Egértanyától a halkeltetőig..... 6

Balatonzárszó:

VI. Média Horgászverseny..... 8

a piacainkat. Az egész ágazat azzal küszködik, hogy egymás ellenségei vagyunk a piacon, gátlástalan, és morálisan is megkérdőjelezhető magatartást tanúsítunk. Kivétel nélkül mindannyian, természetesen magamat is beleérttem. Folyik a küzdelem azért, hogy az én halamat ma adjam el és rakjam szállítóeszközzé. Teret hagyunk annak, hogy most semmi sem fontos, csak szabaduljunk a haltól. Most ugyan kicsit gyengébb az ár, de majd csak lesz valahogy.

• Lesz?

– Nem lesz – ha nem fogunk össze és nem szervezzük meg a saját integrációnkat, akkor az élet majd ezt megteszi helyettünk, s a gyengébbeket letiporják. Már ma is van 500–600 hektár eladó halastó Magyarországon, ami csak azért van, mert termelési célra nem vesznek tavat. Hobbitorára, rekreációra, játszani a barátokkal, horgászni, arra igen, de a termelő halastavak forgalma megállt. Ez jelzi, hogy az ágazat nem képes arra a pozícióra, hogy vásárlóerőt generáljon maga körül. Ha megnézzük a felújításokat, az új tavak építését, láthatjuk, hogy a legkevesebbet költjük erre. Magyarul, a haltermelés válsága már most látszik, és csak erősödni fog azzal, ha Romániában is ellátják a maguk piacát saját termelésű hallal. Nincs mesze ez az idő.

• Nem először hallom Öntől az összefogás hiányát.

– Legalább tíz éve mondom a magamét. Ha nem lesz foganatja ennek a gondolatnak – amit nem én találtam ki, hiszen a múltban már működött egy ilyen

(Folytatás a 2. oldalon)

Hogy állunk a sakktáblán?

(Folytatás az 1. oldalról)

hasonló szervezet Halker néven – akkor szépen lassan elfogyunk. Nem a régi időket sírom vissza, s nem is a valamikori Halkert szeretném visszaállítani, hiszen új időket élünk. Megtanultunk egész évben, folyamatosan halat termelni, a multiknak beszállítani, de azt nem tanultuk meg, hogy össze is kell fogni. Pedig ezt teszik a nálunk fejlettebb országokban is, ezért vannak multicégek. Logisztikai rendszerek jönnek létre, amelyek egy egész vertikumot képviselnek, szolgálnak ki, szerveznek a termeléstől az eladásig. De a legelemibb dolgokat is említethetném: ha összehangolnánk a beszerzéseinket, akkor legalább tíz százalékkal javulnának a gazdálkodási eredmények. Ehhez csupán az kellene, hogy egységben tárgyaljunk például takarmányügyben, üzemanyag-ellátásról, gépbeszerzésről és még sorolhatnám. Ez nem korlátozná azt, hogy mindenki maga fejlesszen, a maga birodalmát építse. Ha nincs összefogás, együttműködés, akkor ezek a szép birodalmak – köztük az enyém is – el fognak enyészni. Az egységes piac hiánya szép lassan felemésztí az ágazatot. Ma már nemcsak a külső erővel küzdünk, hanem idehaza egymás ellen is. Jöj-jön már meg a józan paraszti eszünk, fogjunk össze! Itt lenne az idő. Termelünk piaci felkészüléssel és koncepció nélkül, így nem lehet fejlődőképes jövőt felmutatni.

• **Szívémből szolt a sakktábla-hasonlaltal, már csak azért is, mert megboldogult édesapám sakkmeister volt. Való igaz, ha a gyalogot elveszítjük, és nem feláldozzuk, akkor nehéz helyzetbe kerülünk. Van egy sakkzói mondás: semmi-ből lesz a valami, valamiből lesz a tempó, a tempóból a gyalogelőny, gyalogelőnyből a tisztnyerés, s tisztnyerésből játszmát nyerünk. Ha ezt a logikát követjük, akkor ma tényleg nehéz helyzetben van a halászat.**

– Köszönöm az analógiát! Mint említettem, a gyalogokat már sorban veszítjük el, nem tempó szerint termelünk, hanem ad hoc jelleggel. Csak egy példa: tavaly tavasszal – érhetetlen módon – szinte minden mennyiségben elfogyott az ivadék. Hétszázötven forintért verekedés volt az ivadékért. Ma viszont – s ez is megmagyarázhatatlan a számomra – nagy mennyiségű kétnyaras többlet van az országban. Két lehetőség van: vagy rosszul mértük fel a piacot, vagy a karácsonyi 20–30 százalékos vásárlóerő-csökkenés miatt „ragadt be” a készlet. Az egy-százhusz dekás hal visszakerül nyári hálnak és a kétnyarasok maradnak feleslegben. Az első nagy pofon az, hogy ha a kétnyaras vízbe kerül és piaci halként megjelenik, akkor ősszel mit kezdünk az 5–10 százalékos plusz halmennyiséggel? Félreértés ne essék: a vásárlóerő

nem erősödik. És megint jön egy karácsony, és az én meglátásom szerint a halfogyasztás sem nő. Ha nyomja a piacunkat a felesleg, akkor természetesen az fog bekövetkezni, hogy ismét lemegeyünk az árral, a versenyben mindenki szabadulni akar a halától. S ne feledjük: az a néhány kolléga, aki a román piacot tisztességgel felépítette – minden tiszteletem az övék – már egymás ellen küzdenek a román piacon is, miközben a csehek szervezeten, kamionos tételekben hozzák be a mi piacunkra a halat. Okosan és gondosan. Mi még azt az előnyünket sem tudjuk kihasználni, hogy nálunk nem volt koi-herpeszvírus, és minimum 300 kilométerrel közelebb vagyunk. Ha ebben a tempóban visszük tovább a román piacot, akkor az általam jó-solt 3–4 év is lecsökken kettőre.

• **Ha már az összefogást említi, én hozzáténném, hogy a marketingtevékenység is nagy fontosságú.**

– Minden válság menedzselése úgy kezdődik, hogy a termelést legalább valamilyen szinten megszervezik (például néhány nagygazdaság ivadékot, nyújtást állít elő, és a kisebb gazdaságokat ellátja kétnyarassal stb.). S megszervezik a már említett beszerzést, szállítást, eladást. Harmadikként pedig a reklámot említeném, amit szintén nem tudunk közösen folytatni. Öt-tíz százalék minden nyugati termékben a reklám költsége. Nem véletlen, hogy nálunk is tíz diákból kilenc kólát kér, miközben kiváló magyar üdítőitalok vannak a piacon. De ez utóbbit kevésbé reklámozzák. A mai kor programozott korszak: amit az emberbe programoznak, az a nyerő. Lásd az életérzés, választék, forma stb. Miután az elmúlt évtizedben már elkezdtünk megvalósítani egy közösségi marketingprogramot, ennek következtében nem csökkent a halfogyasztás idehaza. Országos mozgalommá duzzadt a halfőző verseny, s ez jó dolog. Ezt folytatni kell. Öncsérlet nélkül: látom, hogy milyen fantasztikus eredményt értünk el a Tv Paprika sorozataival. Mások is – igaz, nem szakmabeliek – visszaigazolják, hogy a főzőműsorokból rengeteget tanulnak a halról, a halételekről, a halászok munkájáról. Azt hiszem, hogy az egyik legnagyobb tartalékunk a közösségi marketingtevékenység folytatása, amelynek révén az egész ágazatot el tudjuk adni és fogadtatni a társadalommal.

• **Igen ám, de a marketinghez sok pénz kell...**

– Jól tudom, hogy pénz nélkül nem megy. De gondolja végig: az elmúlt öt évben könnyen jött támogatást kaptunk az akc program révén. Ha ebből a pénzből évente minden tagunk egy közös pénzalapot hozott volna létre, akkor ma százmilliók is lehetnének ezen a bankszámlán. Csak zárójelben: rosszul használtuk fel ezt

a támogatást, nem fejlesztésekre fordítottuk, hanem a piaci árversenyre, így senki nem érezte volna meg, ha 5–10 százalékot befizet. Ma lenne pénz egy sor közösségi probléma rendezéséhez, mint például a TEHAG megvételéhez, vagy közös szállítóautók beszerzéséhez, a közösségi marketingtevékenység folytatásához és még sorolhatnám. Így saját lábra állhatunk. Nem hiszem, hogy támogatásból hosszú távon meg lehet élni. Tíz évvel ezelőtt senki nem kapott semmit, s az ágazat nem volt rosszabb helyzetben, mint ma. Meg kell tanulnunk azt is, hogy legyenek tartalékaink. Grundoljunk egy közös halászati alapot, hiszen vannak jó éveink!

• **Mi a jövő?**

– Biztosan nem az, hogy egyenként harcolunk egymással és megvívjuk a harcot a piacért. Kivel is? A másik magyarral, a bejövő cseh hallal, a szűkülő piaccal, az egyre kisebb érdeklődéssel? Nem lesz ez kicsit sok egy embernek? Nem kellene inkább összefognunk? Nincs olyan ember és olyan gazdaság, akit ne értek volna negatív hatások. Nem hiszem, hogy bármikor meg szabad sértődni, amikor a vélt vagy valós igazam nem teljesül. A közösség éppen attól közösség, hogy nem egyedül én döntök. Mások érveit is figyelembe kell venni. Ne feledjük: az uniós sakktáblán nincsenek egyének, ágazatok vannak. Vagy van halászati ágazati érdekképviselet, vagy nincs. Semmit nem rüg labdába *Lévai Ferenc*, bármekkora a gazdasága. Ennek az ágazati érdekképviseletnek erősödni kell, nem csak okos ötletekkel, hanem aktív részvétellel is. Azzal, hogy jobban előtérbe kellene helyeznünk a jobbak élünket, legyőzve a bennünk ágaskodó királyszellemet. Mert mindenki király a maga portáján, ez kétségtelen. De össze kellene fogjunk, s legalább az alapokat tegyük le ahhoz, hogy a következő tíz évet megússzuk. Aki azt gondolja, hogy olyan világ lesz, mint négy éve, az felejtse el. Sajnos azt tapasztalom, hogy Európa dinamizmusa tartósan stagnáló állapotba került. Két éve azt kérdezték tőlem, hogy vagyok jól, de azt szeretném, ha két év múlva is legalább ilyen állapotban lennék. Ma senki nincs úgy, mint két éve. S van egy rossz hírem: nem értünk még a lejtő végére. Tegyük félre mindazt a rossz érzést, ami bennünk forrong! Valóítsuk meg azokat a közös célokat, amelyeket a halászat érdekében meg kell tennünk! Ha ezt nem tesszük, egyenként veszünk el. Elfogy halország is, ami nyilván nem úgy következik be, hogy senki nem fog halat enni, hanem úgy, ahogy az elején is mondtam: rákerülünk arra az útra, amit más ágazatok (baromfi, sertés stb.) már bejártak. Tanuljunk mások példájából!

Hajtun György

Víz nélkül nincs élet

Az MTA Nemzeti Stratégiai Tanulmányok Programbizottsága, a Magyar Nemzeti Vidéki Hálózat elnöksége és a Budapesti Európai Intézet még márciusban hívta össze a Víz-Táj-Társadalom című konferenciát. Érdemes felidézni az előadások tartalmát az esemény után is, hiszen nekünk halászoknak a víz a legfontosabb „munkaeszközünk”. A rendezvényen Lévai Ferenc társelnök és Tölg László, a Haltermosz munkatársa vett részt.

A meghívóban jelettek ellenére nem Glatz Ferenc akadémikus volt az első előadó, hanem Kótai László, a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium vízügyekkel foglalkozó szakállamtitkára. Az előadása címe: „A vízügy, ahogy én látom”. Kótai László szerint a víz ügye olyan, mint a labdarúgás, magyarul mindenkit érint és mindenki ért hozzá. Közérdek tehát a vízzel foglalkozni, s ezt teszi a KvVM is. A vízgazdálkodásnak fenntarthatónak kell lennie, de nem az uniós Víz-keretirányelv szempontjából. Drága a feladat megoldása, nem ön- és közcélú. Ez sokszor esély és lehetőség, néha korlát.

Mi a jelenlegi helyzet? Jogállami és piacgazdasági környezetben működik a vízgazdálkodásért felelős hatóság, s 1990 óta törvény is szabályozza a vízgazdálkodást, de ezt azóta nem újították meg. Ne legyen ez a törvény hosszabb, mint a vasútról szóló törvény, amelyet 23-szor módosítottak! A vízgazdálkodásban igen csekély a magántulajdon szerepe, a fő irányítója e tevékenységnek a KvVM. Az állam nevében a Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. jár el. A központi költségvetés ad forrást a vízügyi hatóság működtetéséhez, ám ez nem elegendő, így eljárási és bírság díjakra van szükség. Ezen kívül önkormányzatoknak, vízi közműszolgáltatóknak, gazdasági társaságoknak (400 körüli a számuk az országban) van szerepük az országos vízgazdálkodásban. Fontos, hogy létrejöttek a Vízgazdálkodási Tanácsok. Ámde hiányzik a vízügyi stratégia és politika az elkövetkezendő 15 évre. Az átszervezések következtében a vízügyi hatóságok stabilitása meggyengült, szakemberhiány van. A háttérintézmények eltűntek.

Kótai szerint alapkérdés a tulajdonlás. Mekkora a vízkincs, hogyan oszlik el, ki dönti el, hogy ki használhatja és mikor? Mi ebben az állam szerepe? Ki mennyi terhet viseljen? A Víz-keretirányelv ad egy „mankót”, de itthon kell ezekben az alapvető kérdésekben dönteni (lásd: Új Magyarország Vidékfejlesztési Terv stb.). A vízügyi stratégiának része kell hogy legyen a munkahelyteremtés, és az ökológiai szemlélet. Ez utóbbi használata gyakran teremt feszültséget. A fel- és az alvízi országok más érdekét képviselnek, nekünk, magyaroknak nem azonosak a céljaik a románokéval. S mit hoz a jövő? A szakállamtitkár szerint a

tulajdonlás a központi kérdés, ugyanis vannak közcélú feladatok, amelyeket részben az állam, részben az önkormányzatok valósítanak meg. A jövő szempontjából lényeges feladat a vizek mennyiségének és minőségének integrálása. Aki ezzel gazdálkodik, az a felelős is egyben. A tervezést integrált módon kell bevezetni a területfejlesztés részeként. Az állami költségvetés stabil hozzájárulása a közművek működtetéséhez rendkívül fontos.

Ami a jogszabályalkotást illeti, Kótai úgy véli, hogy kerettörvényre van szükség, amelyhez hozzá kell rendelni a kiegészítő jogszabályokat is. A stratégiai tervezéshez együttgondolkodás szükséges. S ebben meg kell határozni, hogy mi a közérdek mértéke. Meddig terjed az állami beavat-

déséből adódóan. Így például az, hogy mi a magyar gazdák felhasználási lehetősége a víz tekintetében.

A globális áttekintésből inkább a társadalompolitikai mondanó hallatszott ki, de szóba került, hogy szükség van új világszemléletre a vízgazdálkodás tekintetében is. Az éghajlatváltozási tendenciáknak, az antropogén hatásoknak nem az a lényege, hogy mi a vizet hogyan használjuk fel, s hogy működik a piac és gazdaság, hanem hogy a társadalomnak, az egész emberiségnek hogyan alakul a természethez való viszonya. Ez ugyanis mindent meghatároz a jövőnk szempontjából. Újra kell gondolni a környezet használatát, hiszen tévedések sora vezetett oda, ahol most tartunk. Napkitörésekre, napfoltokra hivatkoznak a globális felmelegedés okozójaként, de mi az igazság? Nehéz megmondani. Egy azonban biztos: a Föld népessége folyamatosan nő, s ez egyre több élelmiszert igényel. Így a környezetvédelem és az élelmiszertermelés ellentétben áll egymással. Az élelmiszertermelés logisztikát, szállítást igényel, s ez utóbbi ugyancsak környezetterhelő.

Az édesvíz stratégiai kérdés

kozás? Ezen felül a Vízgazdálkodási Tanács határozza meg, hogy ki mit, miért fizet.

Glatz Ferenc akadémikus „Víz és társadalom” című előadásában arra a kérdésre próbált válaszolni, hogy a víznyerés és víz-visszatartás milyen célból és kinek az érdekében történjen. Az elmúlt hatvan évben arról vitatkoztunk, hogy mi az ember és a természet viszonya. Az EU-hoz való csatlakozással azonban új kérdések fogalmazódtak meg, mégpedig a piacgazdaság műkö-

Mi a megoldás? Glatz Ferenc szerint lokális rendszerekre van szükség, a nagy ellátó rendszereket megszüntetné, mivel nem eléggé hatékonyak, ugyanakkor nagyon is környezetterhelők. A víz viszont alapvető része a jövőnek. S mi az ember szerepe? Van egy tönkretett vízügyi hatóság. Már nem a Víz-keretirányelv a fő téma, mivel más a világ.

Ligetvári Ferenc akadémikus „Vízügyi infrastruktúra-realizálás lehetőségei a mezőgazdasági termelés szempontjából” cím- ➔

⇒ mel és azzal kezdte mondandóját, hogy „kék forradalomra” volna szükség. A társadalom alapvető érdeke a vízvisszatartás, de ez manapság olyan, mint a kincs, ami nincs. Wetlandeket, vizes élőhelyeket kell kialakítani, hiszen jelentős a befolyó víz mennyisége, és a csapadék is. A legjobb víztározó nem a tó, a folyó, hanem a talaj, de a vízutánpótlás, a csapadék időben és térben nem mindig megfelelően oszlik el. Az infrastruktúra viszont enyhítheti ezt a problémát. Területi vízgazdálkodásra van szükség, s ebben a halászatnak, a tógazdaságoknak döntő jelentősége van. A fel- és alvízi országokkal együtt kell működni a vízvisszatartás tekintetében. Erdélyben például jelentős víztározók építhetők, amelyekből energia nyerhető, s a nyári, aszályos időszakban is engedhetnék a vizet. A Duna és a Tisza vízgyűjtő területén integrált vízgazdálkodásra van szükség. Nagyon fontos a termelés és az irányítás összhangjának megteremtése. A belvíz tárolásában jelentős szerep jut a halastavaknak és a talajnak, mint például a leelőlknek. A belvízcsatornák rendbehozatala sürgető feladat, a szennyvízelvezetés problémáját meg kell oldani, s például a szennyvíztavak létrehozása is új feladatként jelentkezik a vízügyi gazdálkodásban.

Láng István akadémikus a csapadék sorsáról beszélt. Volt négy aszályos évünk, készült Nemzeti Aszálystratégia, volt belvíz, árvíz. Láng István bemutatta, hogy a XIX. században milyen időjárási folyamatok zajlottak. Ebben a században összesen hét aszályos évet éltek meg, míg a XX. században 14 volt aszályos. Ebből az utóbbi harminc évben nyolc volt az aszályos év. Egy tény: idehaza 56 köbkilométer csapadék hullik egy év alatt, ami térben és időben rendkívül változatosan oszlik el. A Duna és a Tisza összes vízhozama csupán a kétszerese a lehullott csapadéknak, ám ezt a vízmennyiséget nem használjuk ki jól. Hat köbkilométerrel több víz folyik ki az országból, mint amennyi a rétegvizekkel együtt ide érkezik. Véleménye szerint hatékonyabban kellene a vízzel gazdálkodni. Vannak tartalékaink.

Haraszthy László, a KvVM szakállamtitkára záró előadásában a hazai tógazdálkodás fontosságáról beszélt. Víz nélkül nincs élet. Érdekes összehasonlítást tett: egy hektáron négy tonna gabonát termelünk, amit nem tudunk eladni, vagy csak nyomott áron. gabonatarolókat építünk, tároljuk a gabonát, öntözni is kellene. Van-e ennek értelme? Az ugyan nem hangzott el, hogy mindezek helyett építsünk halastavakat, de az igen, hogy azok a vizes területek, amelyek a halastavaknak köszönhetően már léteznek, jóval nagyobb természeti értéket képviselnek, mint a szántóföldi kultúrák. Nem volna probléma, ha a gabonát meg tudnánk etetni azzal az állatállománnyal, ami ma nincs. Örömteli volt, hogy a halastavak természeti értékeit méltó módon értékelték.

H. Gy.

Tisasülyön megoldották a szervestrágyaszórást

Másfél éves ígéretet váltottam be azzal, hogy Tisasülyre utaztam és beszéltem Kovács Zoltánnal, a Tiszahalker Kft. ügyvezető igazgatójával. Mentségemre szóljon, hogy tavaly egy síbaleset írta felül a programjaimat. Kovács Zoltán megértően nyugtázta a magyarázkodásomat, ugyanakkor azt is elmondta, hogy nagy baj nem történt a csúszással, mert tavaly még csak az általuk kifejlesztett trágyaszóró hajó prototípusát fotózhattam volna. Most viszont már a javított változatot „tesztelhettem” április elsején, egy nem túlzottan meleg tavaszi napon.

Az időjárással csak azért foglalkoztunk, mert a tógazda éppen egy 20 hektáros tavat halászott le, s bár a nap sütött, de a hőmérséklet bizony közelebb volt a 0 Celsius-fokhoz, sem mint felette.

A Tiszahalker Kft. 1993-ban alakult, négy magánszemélynek köszönhetően. Ritka, de náluk igaz: ma is ugyanaz a tulajdonosi háttér, mint induláskor. A privatizáció során a valamikori palotási állami gazdaság halászati ágazatát vették meg, 420 hektár vízfelülettel. A tavak Tisasüly külterületének egy 5–6 kilométeres körzetében helyezkednek el, amelynek egy központi töegysége van. Ez a vízfelület 217 hektár, a többi tó pedig a már említett körzetben található. Jellemzően körtöltéses tavakról van szó, de akad holtág is (a György-éri halastavak). Összességében 15 tó tartozik a 420 hektárba, a legkisebb tó 5 hektáros.

– Részüzemi haltermelést folytatunk, ami azt jelenti, hogy nincs halkéltetőnk. Zsengét a Hortobágyi Halgazdaságtól veszünk, amit aztán mi nevelünk fel 1–2–3

Kovács Zoltán ügyvezető igazgató

nyarasra és értékesítünk. Hortobágyi tájfajttával dolgozunk tehát, amit az indokol, hogy aránylag hasonlóak a környezeti adottságaink úgy a talaj minőségében, mint a tavak vizében. S az sem mellékes, hogy a hortobágyi cég alig 90 kilométerre

Rakodás közben

van, így biztos hátteret nyújt a termeléshez – mondta a cégvezető.

A tiszasülyi ponty jó minőségű, ami a jó adottságoknak és az általuk alkalmazott termelési technológiának köszönhető. A tavak nem iszaposak, a Tiszából jó minőségű vizet kapnak, így a halnak nincs „iszapíze”. Bajaiak is járnak ide vásárolni, az ő véleményükre pedig érdemes odafigyelni: finom, jó ízű és minőségű a cég hala.

Extenzív, polikultúrás haltermelés folyik Tiszasülyön. A pontyon kívül (75–80 százalék a termelési arányuk) foglalkoznak ragadozó halakkal (4–5 százaléka a termelésnek): csuka, süllő és lesőharcsa színesíti a palettát. A növényevő halak közül (15 százalékot képviselnek) az amúr és a fehérbusa nevelésével foglalkoznak. A süllő szaporítását maguk oldják meg, míg a csukaszaporításhoz két olyan tavat használnak, amelyben a természetes szaporulat évről évre megjelenik. Csukaanyákat a növényzettel erősen benőtt tavakba telepítik (bőséges gyommal kihelyezése mellett), ezek tulajdonképpen madáretető tavakként is szolgálnak. A két, 20–20 hektáros vízfelülettel tehát tehermentesítik a többi tavakat és kisebb a kormoráninvázió a nevelőknél. A csukás tavakon nincs profit, de miután a kormorán éhes, falánk serege ide szorul (itt nem is zavarják őket), a pontyos tavakon viszonylag kevesebb a kár. A cég éves szinten 200–220 tonna étkezési pontyot állít elő.

A hal minőségére nagyon is odafigyelnek. Elsődleges szempont, hogy ide ne jöjjen be zsengetől nagyobb hal (maguk állítják elő az ivadék- és tenyészanyagot), így a betegségek behurcolását is igyekeznek elkerülni. Az elmúlt években más halas kollégákkal együtt sikerült olyan termelési technológiát kidolgozni és alkalmazni, mellyel kiváló minőségű halat állítanak elő.

– Mi kis cég vagyunk, velem együtt 18-an dolgozunk, stabil a dolgozói gárda. Szolnokon üzemeltetünk egy halbótot, amely folyamatos árbevételt biztosít a cégnek. Sok termelő panaszkodik arról, hogy a kereske-

Így szórja a trágyát

dők elviszik a hasznat. Ilyenkor mindig megkérdem a kollégáktól: miért nem vagytok ti kereskedők is? Persze tudom a választ. Azért nem nyitnak boltot, mert ezzel – pestiesen szólva – sok a macera. Nem csak a bolt működési költsége sok, hanem a folyamatos halszállítást is biztosítani kell. Ez pedig nem egyszerű. A mi cégünk az év 52 hetében minden héten kétszer halat visz a piacra, a multikhoz beszállítunk, és jönnek viszonteladók is. Horgászok kevesen vannak a vevői körben (egyelőre), a multikhoz és a boltunkba folyamatos a szállítás – mondja az ügyvezető.

A cég tehát több lábon áll: a bolt, a multikhoz történő beszállítás és a viszonteladói kör lefedi a termelést. Így viszont nincs árproblémája a tógazdának, amiből az is következik, hogy nincsenek likviditási nehézségeik. A tárolókapacitásuk elegendő, így nincs kényszer a hal eladására. Ami az ideai piaci kilátásokat illeti: Kovács Zoltán szerint a tavaly még keresleti piacot az idén túlkínálat jellemzi, mivel nőtt a pontykészlet az országban, de a fogyasztás ezt nem követte. Ha ez a tendencia folytatódik, akkor értékesítési problémák lesznek.

Jelenleg még nem foglalkoznak horgásztatással, bár az ügyvezető lát benne fantáziát. Am először az infrastruktúrát kell kiépíteni hozzá, külön, hozzáértő embereket kell foglalkoztatni, komplex szolgáltatást kell biztosítani. Erre egyelőre nincs most kerejük. Arra viszont igen, hogy a tavak rekonstrukcióját elvégezzék. Minden évben felújítanak egy-egy tavat, így egy 15 éves forgóban megújul az egész gazdaság. A cég hosszú távú létét biztosítják a rekonstrukciókkal.

– Aki kimarad a fejlesztésekből, az lemarad. Mi a technológia fejlesztésére is nagy hangsúlyt helyezünk: a szervezetrágyaszóró hajónk markáns példája ennek. Ez a hajó egyedi, de gyártható. Olyan prototípus, amely a 200–300 hektáros tógazdaságban gazdaságosan végzi a trágyázást, a tápanyag-utánpótlás bevitelét – jelentette ki Kovács Zoltán.

A szervezetrágyaszóró hajó ötlete az ügyvezető fejében formálódott, mégpedig

Wojnarovich professzor széntrágyázási módszerére alapozva. Lexi bácsi még a múlt század '60-as éveiben gondolkodott erről a problémáról, ám ma már nincsenek ilyen széntrágyázó gépek sem használatban, sem forgalomban. A Czikkhalas Kft.-nél 7–8 évvel ezelőtt ugyan készült egy trágyaszóró gépezet, de az korántsem egyezett a jelenlegivel. A tápbevitel egyébként rendkívül fontos az alföldi halastavaknál, mivel a talaj gyenge termőképességű. Nos, ez a kényszer is sarkallta az ügyvezetőt arra, hogy a szervezetrágyázást gépessítse. Alapvetően szarvasmarha trágyát szórnak a tavakba, ám ez kézi erővel, csónakból igen nehéz, fáradtságos munka, s ez a módszer kevésbé hatékony.

Püspökladányban sikerült találni egy olyan kivitelezőt (Skarabeusz Kft.), ahol a cégvezető kiváló szakember, már ami a gépeket illeti. A cég egyébként tőrekonstrukcióval, szerves trágya szántóföldi kiszórásával is foglalkozik. Egy szó mint száz, a Skarabeusz Kft.-vel közösen terveztek meg, alakították ki a hajó végleges formáját. A hajó egyszerre 4–4,5 tonna szerves trágyát képes a vízre kivinni, amit aztán 3–5 centiméteres fragmentumokra szaggatva szór a vízbe. Fontos, hogy minél kisebb méretű legyen a vízbe jutó trágya, mert annál nagyobb felületet képez, s így azonnal megtámadható a lebontó szervezetek által. A technológia tehát hatékony, a trágya sokkal jobban hasznosul. Kétéves fejlesztés eredményeként egy egészen más elveken működő hajót építettek, mint amit eddig láttak. A hajó saját kereken vontatható másik tóhoz, így – akár egy motorcsónak – könnyen mozgatható. Az is nagy előnye, hogy két ember – a csónakos módszernél 5–6 ember volt szükséges – elegendő a működtetéséhez. Naponta 500–600 mázsa trágyát juttatnak a vízbe.

A speciális jármű persze nem olcsó: 13 millió forint az ára. De támogatással megéri megvenni ott, ahol tápanyagban szegény környezetben működik a tógazdaság – mondta végezetül Kovács Zoltán.

H. Gy.

Kovács Zoltánról érdemes tudni, hogy 1985 óta dolgozik ezen a területen. Azt nem állítja magáról, hogy a szakmáról mindent tud, de az elmúlt 25 év gyakorlata sok tapasztalatot hozott az agráregyetemi diploma mellé. S ezen a ponton ér egy kis meglepetés: az igazgató Debrecenben végezett az agrárszakon, míg Gödöllőn nem a halászati, hanem a környezetvédelmi szakmérnöki diplomával egészített ki tudását. Ma már egyértelműen kiderült, hogy jól választott: a halas szakmában az utóbbi évtizedben kulcsfontosságú szerep jutott a környezetvédelemnek. Ahhoz, hogy fenntartható módon működtessenek egy tógazdaságot, ott a környezetvédelmi szempontokat nem hagyhatják figyelmen kívül.

Egértanyától a halkeltetőig

A Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség (RDHSz) méltó helyszínt biztosított a Haltermosz pontytenyésztő tagozatának legutóbbi, április 7-ei üléséhez. Nem csupán a környezet csábító, de jelentős kutatási, haltermelési tevékenység is folyik a székház keltetőjében. Tóth István ügyvezető igazgató büszkén vezetett körbe és mutatta meg a pincétől a padlásig, azaz a halkeltetőtől a vendégszobáig a 2006-ban átadott központot.

• Ha egy újságíró a szövetség udvarán leparkol, az első benyomások után azonnal interjút szeretne kérni a gazdáktól. Gyönyörű füves a terület, új épület magasodik, nyüzsgés van az udvaron. Egyszóval megkapó a látvány.

– Nem is olyan régen még ördögcérnával és egyéb gyomnövényektől burjánzó terület volt itt, s a bejáratnál egy faház szolgáltatta a szövetség irodahelyiségét, ami több mint harminc éve állt. A Nap és a szél már megédzette, így kitűnő egértanya volt. Az új épületet hét évvel ezelőtt kezdtük építeni, először csak a pincehelyiséget tudtuk kialakítani. A rákövetkező évben elkészült az épület szerkezete, s gyakorlatilag négy éve, hogy befejeztük a munkákat. Tehát 2006-ban birtokba vettük az új központi irodaépületet, mely az RDHSz székháza. Ha felülről lefelé haladunk, akkor a padlás alatt öt darab vendégszobát talál, valamint a telep gondnokának a lakását, aki egyben a keltetés vezetője is a szövetségben. A következő szinten helyezkednek el az irodák,

majd a pincében a halkeltető működik. Büszkéek vagyunk arra, hogy saját erőből épült a székház, banki és egyéb kölcsönök nélkül.

• Mit tudhatunk a szövetségről?

– A szövetséget 29 egyesület alapította, több mint 24 ezer állandó horgásztaggal. Évente mintegy 12 ezer horgászturista látogat el hozzánk, így mondhatom, hogy több mint 35 ezer horgász „faggatja” a vizeinket. A csepeli Kvassay zsilipről a Tassi zsilipig terjed Ráckevei (Soroksári) Duna-ág, hossza 57,3 km, felülete 14 km², átlagos vízforgata 40 millió m³, vízsebessége 0,2–0,4 km/óra.

– A Duna-ághoz számos mellékvíz is tartozik, ezek a holtágak, pl. a taksonyi, dömsödi, szigetbecsei holtág, valamint értékes csatornaszakaszaink is vannak, pl. a Duna-Tisza csatorna, a Dömsöd mellett kiágazó Északi-övcatorna, valamint római számmal jelzett csatornák pl. a XXX-as és a XXI-es csatorna is, melyek kitűnő horgászvizek. Az összes vízterületünk több mint 2000 ha.

Tóth István ügyvezető elnök

• Azt mondják, hogy a Ráckevei (Soroksári) Duna-ág az álló és folyóvizek előnyeit és hátrányait is hordozza; mivel lassú a folyása, a halak természetes ivóhelyei részben még megtalálhatók.

– Ez igaz, és ezeket az ivóhelyeket a szövetség védi. Elsősorban pontyos víz a mi területünk, de kitűnő ragadozóállomány is található benne. Nagyon jó a harcra és süllő, valamint a balin állományunk, de szép számmal található fehér hal is. A halfajok száma mintegy 40, a védett halfajoké 9. A Dunavarsány, Szigetcsép, Szigetszentmiklós és Taksony térségében lévő úszólápok nemzetközileg is védettek, és különlegesen védett, ritka növény és állatfajoknak ad menedéket. Ezek területe mintegy 160 ha.

Részlet „A Ráckevei Duna-ág halközösségének felmérése” című pályázatból

A pályázat 2007 áprilisában készült el. A Ráckevei (Soroksári) Duna-ág (RSD) a főváros közelében található, kiemelt horgászvíz, Csepel-sziget keleti határvonalát képezi. Északon a Kvassay, délen a Tassi zsilip határolja, a vízállást is döntően e két műtárgy befolyásolja. A halászati vízterületet a Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség (illetve jogelődje) 1947 óta horgászvízként hasznosítja, amelyen a '60-as évek elejéig kis mértékű, szigorúan szabályozott halászati tevékenység is folyt.

Több évtizede hiányzik egy, az egész víztestet átfogó halfaunisztikai felmérés, pedig a halállomány vizsgálata több szempontból is indokolt. A főváros közelsége és a vízpart túlzott beépítettsége miatt az RSD különféle szennyvizekkel terhelt. A Tassi turbina lebontása óta a vízáramlás lecsökkent, a meder feliszapolódása jelentősebb. Az elmúlt 50 évben a horgászlétszám 6000 főről közel 24 000-re nőtt. Az RSD emellett sok Duna-Tisza közti csatornát lát el, amelyek vizét főleg mezőgazdasági öntözővízként hasznosítják.

Meglehető, hogy a Ráckevei Duna-ág hal-

faunájáról mindössze két tudományos közlemény lelhető fel (Mihályi, 1954; Berinkey, 1972), amelyek ráadásul nem célirányos kutatási eredményekről számolnak be, hanem a Természettudományi Múzeum gyűjteményében található példányok gyűjtési helyeiről. Ezen kívül néhány, meglehetősen régi, ismeretterjesztő dolgozat (Horváth, 1968) érintőlegesen említi a Duna-ág halfaunájában előforduló halfajokat. A Natura 2000-es, illetve a rehabilitációs programból eredő kötelező állapotfelmérések eredményei még nem ismeretesek előttünk.

A halászati vízterületeken a haltelepítések struktúrájának, valamint a további kezeléseknél az optimalizálásához figyelembe kell venni a szóban forgó vízterület természetes adottságait (halközösség minőségi és mennyiségi viszonya, természetes halprodukció, táplálékbázis, kompetíciós viszonyok, a lehetséges ivó-, illetve ivadékbölcső helyek megléte, illetve hiánya). Ezek az adatok – kevés kivételtől eltekintve – legtöbbször nem állnak a kezelő szerv rendelkezésére, illetve túl kiterjedt és költ-

séges vizsgálatokat igényelnek ahhoz, hogy a horgászegyesületek elvégezhessek (elvégeztessék) őket. A legkönnyebben hozzáférhető háttér-információ a felsoroltak közül a halfauna összetétele. A halak gyűjtése, határozása aránylag egyszerű, és viszonylag néhány, könnyen elvégezhető mérés árán nagyszámú – kezelési szempontból releváns – információhoz lehet általában jutni. Hazánk természetes vizeiben az utóbbi években tapasztalt vízminőség romlás miatt egyre sürgetőbb felmérni, hogy egy adott vízterületen milyen halfajok fordulnak elő, milyen gyakorisággal, mekkora állomány nagysággal.

A Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség (Ráckeve) a Györe és Társai Bt. szakembereinek bevonásával vállalta, hogy 2007-ben felméri a Ráckevei Duna-ág teljes szakaszán a halközösség struktúráját. Célul tűztük ki a természetes szaporodás szempontjából fontosabb élőhelyek, ivadékbölcsők feltárását. Az eredmények ismeretében kezelési tervet állítunk össze a sajátosságokhoz leginkább igazodó halfauna kialakítása érdekében.

• Kik alkotják a szövetség vezetését?

– A szövetség legmagasabb fóruma a küldöttközgyűlés. A megközelítőleg 80 küldöttest az egyesületek a tagjaik közül delegálják. Az egyesületek önálló jogi szervezetek. Az évente két alkalommal ülésező küldöttközgyűlés határozatait a szövetség 11 tagból álló elnöksége az ügyvezetésen keresztül hajtja végre. Tehát a végrehajtó testülete a szövetségnek az ügyvezetés, melynek ügyvezető igazgatója én vagyok. Közvetlen munkatársaim: *Csiszár Katalin* főkönyvelő, *Ugrai Zoltán* halászati ágazatvezető, és vannak adminisztratív ügyintézőink is. Telepeinken a munkát a telepvezetők irányítják, akik régi, kipróbált szakmai ismeretekkel rendelkező szakemberek. A szövetség elnöke *dr. Molnár Pál*, aki műszaki végzettségű, gyerekkora óta horgász ezen a területen. Kiváló ismerője a szakmai és a szövetségi munkának is. Ő tölti be a térségben működő Kisdunamenti Civil Szervezetek Szövetségének elnöki tisztségét is. A horgász szövetség munkáját jól felkészült felügyelő bizottság kontrollálja, *Mátrai Lajos* elnök vezetésével.

• Egy horgász szövetség miért tagja a Haltermelők Országos Szövetségének?

– Mert halat is termelünk. A szövetség több ezer tagja megköveteli, hogy a vizeink gazdagon legyenek halasítva. Évente több mint 230 ezer kilogramm halat fognak ki a vizeinkből, ezért halat is kell termelnünk és telepítenünk. A szövetség működteti a 90 hektáros makádi tógazdaságot, a 3 hektáros szigetbecsei előnevelő telepet és a központban található halkeltetőt. Fenntart tógazdaságot, előnevelő telepet és halkeltetőt. Tehát a haltermelés teljes vertikumával rendelkezünk. Saját pontyfajttal is büszkélkedhetünk: neve Ráckevei Pikkelyes Ponty, mely védett és nemzeti kincsnek minősül.

• Milyen tervekkel vágtak az idejének?

– Idén ismét szeretnénk 180 ezer kilogramm pontyot telepíteni a Duna-ágba. Ez mind 2-3 nyaras ponty. Ezen kívül süllő, csuka, balin keltetéssel és neveléssel is foglalkozunk, de táplálkozó lárvát helyezünk ki. Süllőből 4-5 millió darabot, csukából 1 millió darabot, balinból 700 ezer darabot. Ezen kívül ívatunk harcsát, amit tógazdaságban nevelünk tovább. A compó szaporítását a korábbi évekhez hasonlóan az idén is tervezzük. Vizeinkben a compó állományt három év óta fajlagos fogási tilalommal védjük, mely tiltást nem hosszú távon gondolunk megtartani, csak addig, ameddig az állomány meg nem erősödik. Tervezzük a széles kárász, a réti csík és a lápi póc megerősítését, esetleg szaporítását is a Szent István Egyetem Halgazdálkodási Tanszékének közreműködésével.

– Ezen felül április 20-a körül megismételjük a három évvel ezelőtti halközösség felmérést *dr. Györe Károly* segítségével, hogy a horgászvizünk hasznosítását jobban tudjuk tervezni. Tisztában kell lennünk az RSD halfauna összetételével.

H. Gy.

Április 7-én a HALTERMOSZ Pontytenyésztő Tagozata megtartotta évi szokásos tavaszi ülését. A kihelyezett értekezlet helyszíne a Ráckevei Duna-ági Horgász Szövetség székháza volt. A Kis-Duna partján elhelyezkedő „horgásztanya-iroda-keltető” viszonylag új létesítmény, melyre büszke lehet a szövetség tagsága.

Az ülést *dr. Molnár Pál*, a Ráckevei Duna-ági Szövetség elnöke nyitotta meg. Bevezetőjében hangsúlyozta: „halászok, horgászok egy hajóban evezünk és a jelenlegi helyzetben sorstársak vagyunk”. Ismertette a szövetség gazdálkodását, mely igen sokszínű. A szövetségnek jelenleg 30 ezer tagja van. Kiemelte a Duna-ág környezetvédelmi problémáit, melynek kapcsán megemlítette, hogy a vízterület mintegy 35 milliárd forint összegben nyert támogatást rehabilitációra.

Ezt követően *dr. Váradi László* ismertette az ülés napirendjét, melynek elfogadása után *dr. Orosz Sándor*, a Haltermosz ügyvezető elnöke kapott szót. Az ügyvezető elnök ismertette a halászati ágazatot és a Haltermosz tagságát érintően az elmúlt hetekben, hónapokban történeteket. Kitért a Tisza-tó halászati hasznosításával kapcsolatos eseményekre, a MOHOSZ-szal folytatott eddigi egyeztetésekre, a HOP II. tengely támogatásaira. Beszámolt a KvVM-mel történt megbeszélésekre, melyet az ügyvezetés folytatott a tógazdaságok és intenzív telepek vízhasználatával kapcsolatban. Ezekről a témákról más írásunkban olvashatnak.

A tagozat örömmel köszöntötte *Demeterné Pétery Tiündét*, aki jelenleg Brüsszelben él, de fontosnak tartotta, hogy itthoni tartózkodása alatt eljőjön az ülésre, támogatva ezzel a Haltermosz és természetesen az MgSzH munkáját. Az MgSzH Központból megjelent *Németh Csaba* igazgató is, valamint kollégája, *Marlok Péter*, hogy tájékozódjanak a tagozat munkájáról.

Marlok Péter ismertette azokat a változásokat, melyek a tenyésztést és annak szervezését érintik az MgSzH átszervezése

kapcsán. Kiderült, hogy első fokon a tenyésztési hatósági ügyeket a megyei regionális központokba helyezték át a 274/2009. FVM rendelet hatálybalépésével. A tenyésztőszervezetek elismertetése, illetve a fajtaelismertetés és -minősítés a Központ hatáskörében maradt. A halkeltetők engedélyezése elkerült a Központtól, de a „de minimis” pontytenyésztésanyag-támogatást keltetői szinten továbbra is a Központ gondozza.

Ezek után *Gorda Sándor* ismertette a 2009. évi ponty teljesítményvizsgálatok eredményeit.

A 2009-es évben fajtamegújító teljesítményvizsgálat a következő 6 tájfajta esetében indult: Attalai tükrös; Bikali tükrös; Hajdúböszörményi tükrös (Hajdú T-1); Szajoli tükrös; Tatai acélos; Tatai hátsoros tükrös. A 6 tesztelt fajta teljesítményvizsgálata 5 gazdaságban történt, úgymint az Attalai Haltermelő és Értékesítő Kft. attalai telepe, a Bikali Hal Kft. Györgyi telepe, a Béke Agrárszövetkezet Mezőparti 67-es tava, a FISH-COOP Kft. szajoli VI-os telepe, valamint a Tatai Mezőgazdasági Zrt. Réti 7-es tava. Minden esetben, melyet a megújított teljesítményvizsgálati kódex előír, étkezési célú halakon folytak a vizsgálatok. A tavalyi évben rész-eredmények már voltak, ezeket a tagozat megismerhette, a mostani ülésre a hús- vizsgálat eredményeinek bemutatása maradt. Ezek alapján a következő eredményekről számolt be *Gorda Sándor (táblázat)*.

A beszámoló szerint 2010-ben új fajta elismertetésére nincs jelentkező. Őt fajta teljesítményvizsgálata van soron:

Szarvasi P31, Szegedi tükrös, Hajdúböszörményi pikkelyes, Tiszai nyurga és Hortobágyi nyurga.

A tenyészanyag kihelyezése a tesztvakba részben már megtörtént, részben még folyamatban van.

Utolsó napirendi pontként a Haltermosz titkárságvezetője, *Schmidtné Vízi Hajnalika* ismertette a tagozat éves szakmai útjának programját, mely 2010. június 28-július 3. között kerül megrendezésre Horvátországban, Zadar környékén. TL

Fajta (2)		Filé tömege (g) (3)	Zsír (%) (4)	Fehérje (%) (5)	Nedvesség (%) (6)	Összes (%) (7)
Attalai tükrös	Átlag (8):	254,71	16,80	21,00	61,22	99,00
	Szórás (9):	59,32	0,83	4,06	3,84	0,00
Bikali tükrös	Átlag:	310,24	16,64	18,73	63,64	99,00
	Szórás:	66,35	0,68	3,43	3,11	0,00
Hajdú T-1	Átlag:	483,41	17,06	17,05	64,89	99,00
	Szórás:	48,89	0,72	3,15	2,82	0,00
Szajoli tükrös		382,01	17,82	12,28	68,91	99,00
		90,08	0,57	2,88	2,53	0,00
Tatai acélos	Átlag:	317,72	17,37	11,14	70,51	99,00
	Szórás:	111,54	0,65	3,09	2,69	0,00
Tatai tükrös	Átlag:	377,89	16,77	13,40	68,85	99,00

Balatonszárszó: VI. Média Horgászverseny

Április 17-én hatodik alkalommal rendezte meg a Balatoni Halgazdálkodási Nonprofit Zrt. (BHNp Zrt.) szezonnyitó, meghívásos Média Horgászversenyét a sajtó képviselői számára, a balatonszárszói Nádfeleles horgásztavon. Hasonlóan a korábbi évekhez, most is komoly érdeklődés mutatkozott a rendezvény iránt, elsődlegesen a tollforgatók társaságából, de jelen voltak a kamerával, vagy éppen a leírt szöveg nyomtatásával foglalkozó horgászbarátok is.

A hét eleji kimondottan kellemetlen időjárás komolyan veszélyeztette a sikeres lebonyolítást. Szombat reggelre aztán kitisztult az ég, s noha kezdetben volt némi szél is, később az is elcsendesedett, a léleklemelegítő és a még meleg lilahagymás zsíros kenyér mindenkit jó kedvre derített. A regisztráció és a horgászhelyek sorsolása után 9 órakor dudaszóra kezdődött a tényleges verseny, az igazi megmérettetés. A csapatokat három fő alkotta, vegyes összeállításban, akár gyerekversenyzővel kiegészülve is. Mindenki egy készséggel, tetszőleges módszerrel horgászhatott. A sikeres halfogást az Utolsó Vacsora névre keresztelt etetőanyag biztosította, *Lévai Ferenc*, az Aranyponty Halászati Zrt. elnök-vezérigazgatójának adományaként.

Összesen 21 csapat vágott neki a versenynek. Amíg a versenyzők a készségeiket tesztelték, vizet mértek és csalit próbáltak, addig a szabadtéri konyhában már javában folytak a tízórai és az ebéd előkészítésének mozzanatai. A vendéglátók balatoni keszeget, kárászt és angolnát irdaltak, daraboltak, sóztak és sütöttek, aztán a verseny egyik főtámogatójának, *Kiss Attila*

Varga László elnök-vezérigazgató osztja a díjakat

borosgazdának a tápiószentmártoni Kincsem pincéjéből származó finom borokkal kísérve végiglátogatták a versenyzőket, étellel és itallal kínálva őket. Nagy keletje volt mindennek, el is fogyott minden. A jó hangulat meghozta a szerencsét is, illetve

kiderült, ki bízik a szerencséjében, s ki nem bízza szerencséjét a véletlenre! Pontyok, kárászok, keszegek akadtak horogra, s várták a verseny végét, a mérleget.

Délután 1 órakor erre is sor került. A sok és sokféle ajándék gazdára talált. A verseny másik főtámogatója, *Csönge Ferenc* horgászfelszereléssel és sokféle kiegészítővel kedveskedett, de kapott versenyfelajánlást a 102.1 Sztár FM rádióállomás-

tól, a Somogyi Hírlaptól, *Szabó Károly Attilától*, a kaposvári Szín-folt Galéria tulajdonosától, és a Bors napilaptól is. A mérlegelés aztán eldöntött mindent.

A csapatgyőztes Balatonfüred PM hivatalának csapata lett. A csapat tagja, *Lukács Róbert* lett a férfi egyéni győztes, 12260 grammnyi hallal. A női győztes *Herceg Erzsébet* lett a Bakony-Balaton Horgász Szövetség versenyzője, 1440 grammal, míg a gyermek kategóriát *Sándor Zsófia*, a Somogyi Hírlap gyermekcsapatának 10 éves versenyzője nyerte, 3720 grammal. A díjakat, okleveleket *Varga László*, a BHNp Zrt. elnök-vezérigazgatója adta át. Minden győztes serleget, minden versenyző emléklapot kapott, majd az eredményhirdetés után halászlevet, harcsa és angolna pörköltet, friss rétest szolgáltak fel a vendéglátók, amit a Kincsem pince nedűi segítettek a gyomorba.

A búcsúzás idén is nehéz volt, de egyszer mindennek vége szakad. Mégis úgy köszöntünk el egymástól, hogy „jövőre, veletek, ugyanitt!”

Szakál Tamás

Kapásra várva